

« Serà el suïcida la fi d'aquesta vella nació que cap poder extern podria directament matar? » pregunta De Valera. « Fa uns quatre anys que en un sòlid ordre de batalla, ens aixecarem orgullosament pel nostre dret contra la força de tot un imperi i mostrarem a tots els pobles oprimits el camí de la llibertat. » « D'aquí a uns quants anys, serem nosaltres no altra cosa que un pietós espectacle, el cadàver d'una nació que fou, un exemple i un escarment? »

Aquets interrogants fatídics, que turmenten avui l'ànima d'aquest heroi admirable, haurien de somoure la de tots els pobles oprimits en un sentit no de planyença sentimental i passiva per Irlanda, sinó d'abrandament d'acció i d'adjutori real per a salvar-la.

Què dirien, què es dirien a sí mateix l'Índia, l'Egipte, Filipines, Euzkadi, Galícia, Catalunya, què es dirien tots els altres pobles oprimits del món que fins ara s'encoratjaven en l'exemple el més clar i el més contundent del nacionalisme de l'Irlanda incoercible per segles i segles, si ara, d'exemple que fou, passés, com diu De Valera, a ésser un exemple cruent? Com gosariem salvar els principis on basem les nostres reivindicacions i tota la nostra ideologia nacionalista, si, indiferents i passius, contemplesim la fi tràgica d'Irlanda?

Aquest mateix pensament deu tenir De Valera quan, en moments suprems com els que s'atancen per al seu poble, demana que l'ajudin, no solament els germans d'Irlanda, sinó tots els amics de terres estrangeres. Que no sigui com una veu que clama en el desert!

Què deuria pensar l'heroi d'Irlanda del nacionalisme dels pobles oprimits que tantes vegades han fet protestes d'amor i d'adhesió a Irlanda si en els moments definitius per la seva vida o la seva mort, l'abandonessin i la dexessin ofegar en un mar de sang?

Aquesta amargor, aquest to pregon d'ànima, aquest crit d'alerta, aquesta insinuació de menaça d'aquests interrogants qui sap si ja són fruit d'aquesta desolació tràgica en la qual comença de trobar-se Irlanda!

Almenys aquest crit d'angoixa suprema fos el senyal d'atancament, el llaç de unió de tots el pobles que sofreixen opressió, el crit d'aliança! D'una aliança però, violenta, d'acció, prou forta per imposar la pau entre els pobles, donar el primer pas de debò vers el veritable humanisme, i establir la Societat de Nacions lliure de llops y de lladres.

Les eleccions parcials a Irlanda

Com sigui que alguns diaris de Catalunya hagin publicat notes errònies sobre les darreres eleccions parcials a Irlanda, en honor a la veritat, i per la simpatia que sentim pels republicans irlandesos, creiem un deure fer constar aquí el veritable aspecte del resultat d'aquestes eleccions.

Un diari de Barcelona deia l'altre dia sobre aquest punt: « Sobre 9 llocs vacants, el Govern de l'Estat lliure d'Irlanda n'ha obtingut 6; els republicans 2, i els agraris 1. » Això és totalment verídric. Ço que no és ver és tot comentari dient que això representa una victòria estatllurista. Cal que ningú oblidí que aquests 9 llocs a reomplir, eren 9 vacants estatlluristes, ço és nou llocs estatlluristes que han tingut d'ésser reomplerts per dimissions, defunció, o cessació de diputats de l'Estat Lliure d'Irlanda. Per tant, després del resultat actual, es registra una victòria de 2 llocs en favor dels Republicans Irlandesos.

No és gaire honest, tanmateix, recórrer a la tergiversació dels fets, per trobar peu a combatre els sistemes de violència en els plets nacionalistes.

« De la tomba dels patriotes, brollen les nacions vivents. »

PADRAIC PEARSE.

« Per compensar les covardies, les baixeses, els immorals contactes d'alguns, els pobles oprimits necessiten el redressament d'herois. Aquests son homes el destí dels quals és de tombar el dors als senders florits per encaminar-se a les aspres passeres; de tancar els ulls a les dolçors de la vida; d'evitar tot el que pel cor és dolç d'entendre — la tendra veu de les esposes i el riure dels petits infants; i de seguir solament la febla i llunyana apel·lació que condueix al combat, i encara, per una mort més cruel, al peu d'una forca. »

PADRAIC PEARSE.

La Tragèdia d'Irlanda

(La repressió contra els Republicans)

A continuació anem a resumir una llei coercitiva que, sota la denominació de « Treasonable & Seditious Offences Bill, 1925 » regirà, bentost, en tot el territori de la nació irlandesa, després d'estar signada pel Governador General de l'Estat Lliure d'Irlanda, representant del govern imperial britànic.

Els punts principals es concreten així:

SERA MORTA EN LA FORÇA: tota persona culpable de qualsevol temptativa de capgirar, per la força, el Govern de l'Estat Lliure d'Irlanda, o tota persona que, a Irlanda o a l'estranger, haurà encobert o encoratjat els participants a una tal temptativa.

SOFRIRA 10 ANYS DE TREBALLS FORÇATS: tota persona que ometrà la transmissió d'informes sobre tot acte de traïció comés o previst.

SERA MULTADA AMB 500 LLIURES ESTERLINES i SOFRIRA 20 ANYS DE TREBALLS FORÇATS: tota persona els actes de la qual pretenguin menaçar o intimidar el Governador General, el Cap del Poder Executiu, o els Ministres de l'Estat Lliure d'Irlanda;

tota persona que prengui part en les deliberacions dels « Tribunals Republicans », i també tota persona que aconselli els funcionaris civils o militars, de no servir més a l'Estat Lliure d'Irlanda.

SERA MULTAT AMB 500 LLIURES ESTERLINES i SOFRIRA 5 ANYS DE TREBALLS FORÇATS: el Sr. Edmond de Valera si permet a cap irlandés o estranger donar-li el títol de « President de la República d'Irlanda »;

igualment, aque'l que es deixi donar el títol de Vice-President, Ministre, o Governador de la República d'Irlanda;

aixímateix, tot funcionari del « Govern Republicà » sigui a Irlanda o a l'estranger;

de la mateixa manera, els oficials o soldats voluntaris de l'« Exèrcit Republicà Irlandés » i tots els « agents de policia republicans ».

SERAN MULTATS AMB 500 LLIURES ESTERLINES i SOFRIRAN 2 ANYS DE TREBALLS FORÇATS: tots aquells que motejarán d'il·legal la Constitució de l'Estat Lliure d'Irlanda, i gosin proclamar-ho de paraula o escrit;

tots aquells que encoratjarán el desafecte o l'hostilitat envers la Constitució, el Parlament, o els Tribunals de l'Estat Lliure d'Irlanda;

tots aquells que tendeixin a modificar la Constitució, o a modificar o anul·lar la legislació del Parlament de l'Estat Lliure d'Irlanda;

tots aquells que entre el poble fomentin sentiments de mala voluntat i descontent.

Altres multes i punicions son previstes pels casos de tenència de diaris o literatura republicana, i els escorcolls de domicilis podrán tenir lloc a qualsevol hora del dia o de la nit.

Es tan eloqüent ço que acabem de transcriure, que rebutja tot comentari.

La tragèdia d'Irlanda és palesa, amb aquest document, viva i descarnada. Rera l'escena crua de la discòrdia, una mare amorosa plora llàgrimes de sang. La màrtir Erin, amb la lluita fratricida d'ara, ha libat en la copa de fel. Jamai, en son calvari secular, la guerra, el suplici, ni la mort, no li havien fet perdre la serenor. Gallarda i forta, i amb la mirada rublerta de claror, seguia la ruta, ulls fets a l'ideal. Jamai un defalliment, jamai un descoratge. Ara, però, la serenor de sa vista està entelada amb sang. Acerbament enverinada la dolçor de son ànima, tem i tot, devegades, pel triomf definitiu.

No dubtis, però, Irlanda! No desesperis, dolça Erin! A la fi de ta croada t'hi espera la Llum, la Victòria, la Llibertat. Al cim de ton calvari s'hi aixeca la nova alba. Suau i dolça, als flancs de ton cos llatzerat, remuntarà gloriosa com una gran naixença. Reneixerà la vella Erin, neixerà la novella, la immortal Irlanda!

Si mentrestant la Discòrdia malda amb perfídia entre els teus fills, pensa que rés implica en la victòria definitiva. Pensa que aquells atribulats que, desoïnt la teva veu, es vengueren la consciència, en el pecat mateix trobarán el puniment. Ells renunciaren, per llur voler,

al títol honorífic de fills teus; però en la Cena del Gran Jorn, romandrán, ans del perdó, igual que un ca, sota la taula. En aquella Comunió patriòtica, els apòstates i els descastats no hi tindrán lloc. I no seurán de nou en la taula de família, fins que, amb viva cremació, no hagin purificat llur cos. No serán dignes de la nova Irlanda fins i tant que no es presentin nets de tota impuresa, lliberats d'aquella corrupció que els permeté de vendre's llur ànima al Diable.

Pensa, o conturbada Erin, que aixó t'ho diu un fill de terra màrtir com tu; un fill d'una terra on també hi ha fills borts; on també hi ha l'impur, i el materialista, i el masell, i el cafre! Oh Erin, també nosaltres tenim gent amb la consciència sofisticada, amb la moral corrompuda, amb l'ànima plena de fang. Tenim la gran massa espiritualment emperesida — els tulits de l'ànima, els indolents d'esperit, els fadigats de cor — gent empestada d'intellectual vagància, d'anímic comoditat, d'espiritual mínim esforç... Tenim també algú que, de la manera més escaient, rumbejaría el títol de Gran Traïdor. I tenim encara els acòlits que l'assistirien en sa execrable litúrgia. En una fabulosa Pagoda feta d'or i encatifada de paper moneda, aquests oficiants sinistres, dirien la missa negra. Allí hi acudirien, a carrera feta, els descastats, els vils, els miserables. Els vanitosos, drapats amb brocats d'or, i els menys opulents, guarnits amb orípells de fira, passarien entre els domassos dels enemics. I els aplaudiments i palmes d'aquest mateix enemic, serien la hipòcrita execració adreçada justament a una abominable processó de traïdoria.

Pensa, però, Irlanda, que els nostres traïdors i renegats, no ens durán pas a la tragèdia en la qual t'han conduit a tu un grapat de fills borts. La lliçó que hem apresada amb ta dissort, ens servirà d'experiència. La nostra mare Catalunya, en la sapiència del teu sofrir, sabrà corretgir, baldament sigui amb terrible severitat, els fills que per dessídia o per mal instint es desgarrin. L'Esperit de la Terra, oimés, sabrà vetllar amament. Enardit i animat, amb sa corpuència titànica, empunyarà el fuet i fustigarà allí on calgui. Una pietat mal entesa, seria perniciososa per l'alt destí de la Pàtria. Sense clemència, amb arborada indignació, amb justament equitatiu, l'Esperit de la Terra, punirà el mal patriota. El somort o l'indiferent seran axurriacats, i els renegats i traïdors seran també, amb mesura preventiva, fuetejats. Una oportuna correcció actual, pot evitar grans mals en el futur. No voldriem pas que com tu o dissortada Erin, nostre mare Catalunya veïes, en hores de prova, els seus fills discordats i barallant-se a mort. Sabem quant pèrfid és l'or de l'enemic i la fragilitat de molts germans nostres. Sabem la finor de la insídia enemiga i la debilitat de molts fills de la terra. Per aixó volem que escolti la veu de la Mare, i invocarem d'aquesta el càstig maternal.

« El patriotisme és a la vegada una fe i un servei: una fe que per alguns és dins la carn i els ossos després de la concepció, i que per altres s'aflama a un moment determinat de la vida, com per una intervenció de Deu. Es, però, una fe que, com la fe religiosa, sense les bones obres és morta igual que un cos sense esperit. Es per aixó que el veritable patriotisme suposa el servei com condició essencial i no sufreix dir: « Jo crec en la Pàtria », si hom no pot dir també: « Jo serveixo a la Pàtria ».

PADRAIC PEARSE.

« Vèncer no és pas solament sobreviure; ho és també tenir aquella força que dompta la vida per fer-la servir per un fi noble. Les victòries més glorioses se les han emportat aquells que han ofert llur vida amb la resolució apassionada de lluitar contra els tirans; aquells que, amb sa caiguda, han desvetllat a la vida milers de cors adormits, han fet aixecar milions de braços, la unió puixanta dels quals ha fet tremolar els tirans. »

MAC SWEENEY.

Le Gérant: ANDRÉ VIDAL.

Imprimerie J. SOLSONA, 9, Rue Hallé, Paris-14°
Téléphone: Gobelins 62-74